

GAZETECİ BÖYLE OLURSA

GEÇEN hafta, tirajı oldukça yüksek bir gazetenin -kendi tirajını yükseltmeye çalışan- bir köşe yazarının “Noel Baba Kovalasın Sizi” başlıklı bir yazısına gözüm takıldı. Bugünlerde basın mensuplarının hemen hemen tamamı aynı konuyu farklı başlıklarla ele alıp konu hakkındaki o yüksek görüşlerini sergilediklerinden, yazının başlığı pek ilgimi çekmediyse de “**Bakalım bu ne demiş?**” diye şöyle bir göz attım. Gerçekten de, tahmin ettiğim gibi, toplum tarafından örnek alınması gereken bir üslupla çok değerli fikirlerini sergiliyordu köşesinde. Görüşleri mi? Uzun araştırmalar sonucunda, kendisine şekil veren Milli Eğitim ordusunun “Cühela-Cahiller Ordusu” olduğu, Milli Eğitimin yönetici teşkilatının da “**Salaklar**” dan oluştuğu gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Yazarımız, aynı günkü bir başka yazısında da İstanbul eski Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu’nun konuşmayı “**gevelediğini**” tespit etmişti.

Köşe yazarımız, ele aldığı konuyla değil de; meramını anlatmak için kullandığı sözcüklerle dikkat çekiyor. Bir başka deyişle, amaçla değil de; amacı ortaya koyarken kullandığı araçlarla ön plana çıkmaya çalışıyor. Ele aldığı olayın içeriği veya olayın kahramanlarının davranışları ile değil de; bu olayı yansıtır şekliyle, yargılamak hüküm de verdiği şahıslar veya kurumlar hakkında kullandığı ifadelerle boy göstermeye çalıştığını fark ettim. Üzüldüm.

Hemen hemen tüm televizyon kanallarında haftada bir yayınlanan zarfı farklı ancak mazrufu aynı olan programlarda, günlük olarak şişirilen sanatçılarımızın -sözüm ona, sanatsal haberlere konu olabilmek için- toplumun değerlerini hiçe sayan, ayaklar altına alan davranışlarda bulunmalarına benzetiyorum bu tür şahısları.

Toplumun gündeminde, ortaya koydukları fikirlerle değil de; aşırılıkları ile kalmaya çalışırlar. Tirajlarını yükseltmek için böyle bir yolu tercih ederler. Zira yoktur fikirleri; toplumu eğitecek, yönlendirecek, iyiyi-doğruyu gösterecek. Örnek olacak davranışlar sergilemekten acizdirler. Belki de işlerine gelmez böyle davranmak. İfade özürü olan bu şahsiyetler, aşırılıklarını da ifade özgürlüğü olarak lanse ederler. Ederler de hiç düşünmezler, kendileri ifade özgürlüklerini kullanırken, muhatap aldıkları şahıs veya kurumların en kutsal değerlerine, şahsiyetlerine saldırdıklarını; onların bu özgürlüklerini kısıtladıklarını. Bu nasıl bir özgürlük anlayışıdır ki muhatabına karşı hakaret etme, aşağılama, küçültme ve ayaklar altına alma özgürlüğünü kullanırken onları yok sayacaksınız. Duygusuz, vurdumduymaz, kişiliksiz, hissiz “**zaten bunu fazlasıyla hak etmiş**” olarak göreceksin onları. Hele bunu yapan, toplumun öğretmenleri makamına oturtulan basın mensupları olursa vay halimize!..

Bu köşemde her fırsatta seslendim bu şahsiyetlere... Bu kişiler örnek ve de öğretici olacak ifadeleri, tüm toplumu içine alacak hoşgörü dolu sözcükleri güzel bir üslupla belirtme özgürlüğünde olduğu kadar; seviyesiz, hakaret dolu, küçültücü, kişileri veya kurumları aşağılayıcı ifade özgürlüğünde de sınırsız hakka sahiptirler ve bu haklarını sonuna kadar kullanabilirler.-Tabii bedelini ödemek kaydıyla- Kullanmasına kullansınlar da, toplumun önünde bulunan ve örnek alınması gereken; yukarıda arz ettiğim gibi, toplumun öğretmenleri pozisyonundaki şahsiyetlerin, bu özgürlüklerini kullanmaları neticesinde ne denli yaralar açıldığı ortada.

İster ekonomist, ister siyasetçi, ister sanatçı, ister bürokrat, isterse de gazeteci olsun, muhatap olarak karşısına kitleleri alanların; özgürlüklerin insanların bulunduğu konumlara paralellik arz ettiğini, birey veya kurumların özgürlüklerine müdahale etmeyecek şekilde sınırlandırılması halinde, gerçekten özgür bir ortamın oluşacağı bilincine erişmelerini bekliyoruz.